

Само за единъ день
 работна Марга скопосна
 четири аби изтъкала,
 и половинка изпрела . . .

Сватовници да заварятъ *мома*, че спи следъ изгрѣвъ на слънцето (значи зимно време следъ $6\frac{1}{2}$ —7 часа, а лѣтно — следъ $4\frac{1}{2}$ —5), тя може да бжде увѣрна, че само тоя случай е достатъченъ да я окачестви като мързелива, „микрюфъ“, нескопосна и следователно, като бждеща недобра домакиня. Споредъ старитѣ Сливенски понятия, жената винаги трѣбва да става по-рано отъ мъжа. Жена съ кръстосани рѣце — е друга лоша препорѣка (а мъжъ съ рѣце въ джобоветѣ). Всичката „кѣщна работа“, за която Сливенки казватъ, че „няма свършване“ е предоставена на жената. Слугини и слуги (бислемля, чираци, калфи, аргати) сж имали по-заможнитѣ, сдѣлкатѣ и кѣщната работа, на които сж били по-голѣми. Както господаря (чорбаджия) работи заедно, рамо до рамо, съ чираци, калфи и аргати, тѣй и господарката (чорбаджийка) *шета* и се *протви* рамо до рамо съ слугинитѣ (бислемитѣ) и чирацитѣ, ако е нужно да ѝ помагатъ нѣщо вънъ отъ дюгения.

Случаитѣ, гдето само „волския“, „хамалски“, трудъ — *трудолюбието* сж изнисали на плещитѣ си едно бедствено минало до стѣпалата на завидно богатство, не сж рѣдки,

Никола Ради думаше:
 „Радо ле, моя прѣвнино,
 знашъ ли, Радо, помнишъ ли,
 ний като бяхме мънинки.
 Ти бѣше като сирачи,
 азъ бяхъ чуздо аргатчи;
 на е(д)на върта сидяхме,
 растяхме та порастнахме,
 зехми са голи и боси,
 на кирмида сол си туряхме,
 на тиква хляп си месяхме,
 в'кратуна (в)ода носяхме и
 моляхме се, Радо, на Бога.

Моляхме са и са трудяхме,
 стигнахме тежко имани,
 отъ сребро — злато по-много, —
 на злата синия хляп едем,
 в'сребърни бѣкрачи (в)ода си носим,
 сичкото ний, Радо, безъ кусур“ . . .

Останалата частъ на тая пѣсенъ може да се приведе за гледището на Сливенци по отношение на децата и тѣхния